

PLAATSVERVANGERS

THOMAS HEERMA VAN VOSS BIJ UITGEVERIJ THOMAS RAP

De Allestafel. Roman (2009)

Stern. Roman (2013)

De derde persoon. Verhalen (2014)

Thomas Heerma van Voss

Plaatsvervangers

2017

THOMAS RAP
AMSTERDAM

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek
een reisbeurs van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Deze uitgave kwam tot stand met medewerking van
Van Grunsven Creative Management, zie ook
www.vangrunsvencm.com.

G

Copyright © 2017 Thomas Heerma van Voss

Omslagontwerp Ron van Roon

Foto auteur Lenny Oosterwijk

Vormgeving binnenwerk Adriaan de Jonge

Druk Bariet Ten Brink, Meppel

ISBN 978 94 004 0654 4

NUR 320

thomasrap.nl

Voor Rob van den Aker

Inhoud

- 1 Het podium 11
  - 2 De kunst van het verleiden 21
  - 3 De virtuele voorman 68
  - 4 Mijn roman over Golden Boy 110
  - 5 Adrenaline op bestelling 144
  - 6 Op zoek naar de Ghetto Bill Gates 179
- Verantwoording en dankwoord 237

Leonard Shelby: How can you read that again?

Leonard's Wife: It's good.

Leonard Shelby: Yeah, but you read it like a thousand times.

Leonard's Wife: I enjoy it.

Leonard Shelby: I always thought the pleasure of a book was
wanting to know what comes next.

– *Memento* (2000)

Het podium

Zoals gebruikelijk zit mijn vader achter het stuur. Waar we naartoe gaan weet ik niet precies. Ik voel aan mijn polsbandje en probeer de straten om me heen te herkennen, maar ik ben te klein om veel te zien, enkel boomtoppen en zolderetages glijden voorbij. Mijn vader draait aan de zenderknop van zijn radio, een uitneembaar metalen gevaarte dat hij iedere avond mee het huis in neemt, uit angst voor dieven die nooit komen. Hij gaat talloze kanalen en stemmen langs, vindt niet wat hij zoekt, duwt zachtjes vloekend een zelf samengesteld cassettebandje in de speler. Aan mij besteedt hij geen aandacht, wat ik prettig vind. We rijden Amsterdam uit, het is een zaterdagochtend midden in de zomer, stille straten, fel licht dat door de voorruit naar binnen valt.

Mijn benen en handen trillen. Nooit eerder heb ik een muziekconcert bezocht. Ja, ik ben wel naar de Spice Girls geweest, in GelreDome. Maar toen was ik zo misselijk van de opwinding dat ik na een paar minuten weer vertrok. Bij de parkeerplaats kotste ik de auto van mijn moeder onder, vervolgens stond ik duizelig helemaal achter in de zaal, zo ver bij het podium vandaan dat ik alleen minieme poppetjes zag, zelfs via de videoschermen nauwelijks te herkennen – en vrijwel meteen wilde ik terug naar huis.

Vandaag krijg ik een herkansing. Skunk Anansie. Een jonge Britse rockgroep waarvan ik sinds vorige maand een album bezit, een van mijn eerste cd's, min of meer op de gok gekregen voor mijn zevende verjaardag. Nu luister ik al weken nergens anders naar. Skunk Anansie is een van de hoofdacts op Lowlands en via zijn werk bij de publieke omroep heeft mijn vader twee kaartjes gekregen. Mijn broer en ik hebben een compromis bereikt: hij is de eerste dag gegaan, ik mag de tweede. Met veel moeite heeft hij vanochtend het toegangsbandje van zijn pols gefriemeld en het om de mijne gedaan. 'Het is daar heel druk,' zei hij. Ik wist niet of het een aanbeveling of een waarschuwing was.

We rijden de snelweg op. Minutenlang is de automotor het enige wat geluid maakt. Dan komt er eindelijk muziek uit de cassettespeler. Een Amerikaanse zanger met een krakerige stem, begeleid door opzweepende blaasinstrumenten. Zijn naam weet ik niet, maar ik heb hem vaker gehoord, tijdens onze zomervakanties naar Bretagne, met zijn vieren samengeperst in een gloeiende auto die ruikt naar jongenszweet en de gekookte eieren die mijn moeder in een speciale reisbroodtrommel heeft meegenomen. Altijd gaan we naar hetzelfde vakantiehuis, altijd zit mijn vader achter het stuur, en altijd komt dezelfde muziek uit de cassettespeler. Ook tijdens die ritjes wordt er niet veel gesproken – en los van die ritjes eigenlijk evenmin. Het meeste contact tussen ons gaat aan de hand van muziek, zeker met mijn vader. Naar musea of kerken neemt hij mijn broer en mij nooit mee, hij leidt ons naar Concerto, de platenzaak waar hij al decennia komt. En thuis worden de hele dag door cd's gedraaid. Meestal begrijp ik dat iemand de deur uit is doordat er geen muziek uit zijn of haar kamer komt. Zelfs 's nachts hoor ik vaak nog flarden van de albums die mijn vader beluistert, en die samen met zijn sigarettenrook door de muren trekken, mijn slaapka-

mer in. Overdag komt de muziek uit de platenspeler in de woonkamer, uit de radio's die hij strategisch heeft verspreid over de keuken, de badkamer, zijn werkkamer. Vaak staan meerdere radio's tegelijk aan, het doet er niet zoveel toe wat er wordt uitgezonden. Mijn vader houdt niet van praten maar kan geen stilte verdragen.

Soms, als hij echt in zijn element is tijdens de ritjes naar Frankrijk, neuriet hij mee met de muziek die uit de cassettespeler komt. Een heel enkele keer trommelt hij zelfs op het stuur, met zijn kleine, vettige vingertjes, en dan kijken mijn broer en ik elkaar op de achterbank in stille verbazing aan. Muziek maakt een levenslust in hem los die gewoonlijk verborgen blijft. Nooit is hij zo tevreden als wanneer hij een voordelig geprijsde cd heeft gevonden in een aftands platenzaakje. Nooit zie ik hem zo verbeten als wanneer een bandje hapert en hij tijdens het autorijden met zijn bril in de cassettespeler poert, net zo lang tot het geluid weer vlekkeloos is. En wanneer een gesprek op muziek van vroeger belandt, wordt hij ongekend spraakzaam. Moeiteloos dist hij de kleinste details op over vergane labels en overleden blueszangers, of hij haast zich naar een van zijn vele platenkasten om snel een hoes tevoorschijn te trekken en goedkeurend iets te laten horen: luister hier eens naar, dit lijkt op die ene onbekende blueszanger uit de jaren vijftig, ken je dit nummer al?

Zonder dat hij het doorheeft kijk ik naar mijn vader. De adertjes op zijn wang, de grijze haartjes boven zijn slaap, zijn ernstige, wat angstige oogopslag. Uit de radio nog altijd dezelfde opzwevende Amerikaanse klanken, maar mijn vaders lippen bewegen niet mee. Strak kijkt hij voor zich uit terwijl we een afslag nemen en de snelweg verlaten. Hoewel hij deze route een dag eerder ook heeft gereden, raakt hij verdwaald in een wirwar van zijstraten. Hij verwijt de verkeersborden onduidelijkheid en zegt

drie keer dat ik me geen zorgen hoef te maken over te laat komen.

Dan, ineens, zijn we er. Het festivalterrein is nog veel groter dan ik had verwacht. We parkeren op een weiland dat vol staat met auto's, stuk voor stuk in de zon. Overall om ons heen: ruoer, geschreeuw, bewegende groepjes. Nooit eerder heb ik zo veel mensen bij elkaar gezien. Gelukkig mogen we met onze polsbandjes backstage, we komen op een verlaten vlakke terech, eindelijk rust. Mijn vader gaat moeizaam in het gras zitten, ik plof trillend naast hem neer. We drinken water en we wachten, en na een tijdje wijst mijn vader naar een leeg podium iets verderop: 'Daar gaan ze straks optreden.'

Het duurt zeker nog een uur voor ze het podium betreden. Twee gitaristen, een drummer, en als middelpunt de enige vrouw: Skin, de zwarte, kale zangeres van de groep, die met haar zachte stem en verbeterde uithalen alle aandacht naar zich toe trekt. De overdekte ruimte voor het podium is inmiddels volgestroomd, duizenden volwassen armen gaan bij de eerste gitaarnoten omhoog. Mijn vader en ik zitten nog steeds in het gras. De zon brandt in onze nekken en we zien niets behalve schimmen in de verte, tussen steigers door, maar we doen geen poging om op te staan, we verkiezen rust boven goed zicht.

Het is de eerste keer in mijn leven dat ik live ervaar hoe muziek wordt gemaakt. Dat ik niet alleen een band hoor, maar ook daadwerkelijk de instrumenten zie.

Als ik nu terugdenk aan die middag, aan die tijd, hoor ik als eerste de geluiden van toen. Die stem vanaf het podium, de klanken uit mijn vaders cassettespeler – pas daarna komen de bijbehorende geuren, de gezichten, de interacties en de gesprekken. Ik hoor The Beach Boys en herinner me tot in detail de autoritten naar Frankrijk, ik luister naar lome hiphopmuziek en denk aan de eentonige uren die ik doorbracht op mijn middel-

bare school. Bij Weezer zie ik direct het meisje voor me met wie ik voor het eerst kuste, of nee, zij kuste mij, onhandig, met veel speeksel en botsende voortanden. Bij de eerste tonen van Lou Bega's 'Mambo No. 5' kijk ik samen met mijn vroegere vrienden naar de beeldbuis-tv in mijn ouderlijk huis. En zodra ik Skunk Anansie hoor zit ik weer op dat grasveld bij Lowlands, naast mijn vader en vol ongerichte opwinding, in een wereld waarvan ik totaal geen weet heb, alles kan nog gebeuren.

Sommige mensen delen hun leven in aan de hand van geliefden, van werkgevers, van vriendengroepen. Ik doe het aan de hand van de artiesten naar wie ik in een bepaalde periode veel luister, de alsmar veranderende soundtrack van mijn dagen.

Dit boek is geen opsomming van die specifieke muzikanten. Dit is geen verzameling odes of kritische beschouwingen, geen bundeling van de stukken die ik in de loop der jaren over muziek heb geschreven. Er zijn schrijvers die menen dat elk boodschappenlijstje dat ze schrijven bewaard moet blijven, dat hun schoolkrantpublicaties geschikt zijn voor het Literatuurmuseum. Zo'n schrijver ben ik niet. In mijn tienerjaren schreef ik honderden, misschien wel duizend recensies, ik schreef multomappen en blogs vol met achtergrondverhalen over muzikanten – en het lijkt me voor iedereen beter als die probeersels voor goed verborgen blijven.

Evenmin zijn de stukken in dit boek duidingen over de positie van popiconen in de moderne tijd. Mocht er iets te duiden vallen, dan ben ik daar niet de aangewezen persoon voor en ik voel ook geen behoefte om te doen alsof.

In 2013 schreef ik voor *Vrij Nederland* een verhaal over Stromae. De reden was eenvoudig: ik werd gegrepen door zijn muziek. Maar die invalshoek werd te particulier bevonden. Pas na veelvuldig heen-en-weergemail met de dienstdoende redacteur

en meerdere aangepaste versies werd mijn stuk gepubliceerd. De ondertitel luidde ‘De stem van Europa’.

Wat betekende dat? Ik had geen idee. Ik betwijfel eerlijk gezegd of het een aanprijzing was. Waarom wordt een artiest opeens relevant geacht zodra hij Europa vertegenwoordigt, waarom volstaat het niet als iemand overtuigende muziek maakt? Een hardnekkig misverstand. Dat iets op een bepaald moment gebeurt betekent bovendien niet zomaar dat het typisch is voor die tijd.

Muziek wordt vaak juist interessant door wat er achter de nummers schuilgaat, de verhalen die uiteindelijk meer onthullen over mensen dan over klanken, de particuliere lotgevallen die niet in een grote tijdgeestduiding passen maar zich daar juist aan onttrekken – en die niet alleen bestaan uit een reeks successen. Minstens zo fascinerend als iemands weg naar de roem, als het jarenlang werken aan een successingle die uiteindelijk ook in mijn slaapkamer in Amsterdam-Zuid wordt afgespeeld, is de val die vroeg of laat volgt. Ik voel een natuurlijke sympathie voor de groepen die hun ene wereldhit de rest van hun loopbaan als last met zich meedragen, de zangers en zangeressen die even mogen meedraaien boven in de hitlijsten, als kinderen die via een opstapje over de schutting mogen loeren – en vervolgens rigoureuus omlaagdenderen. Wellicht vallen zulke artiesten me vaak op doordat in de muziekwereld, veel meer dan in de literatuur of cinema, de nadruk ligt op de jeugd. Het is een *young man's game* – vergelijk de boekentoptwintig met de twintig best verkopende albums; de eerste lijst namen zouden zo de ouders kunnen zijn van de tweede. Soms betrap ik mezelf er bij iemands onvoorziene doorbraak al op dat ik voor me zie hoe de vervolgsingle zal floppen, welke onvoorziene en genadeloze kronkelingen die al uitgestippelde levensloop allemaal nog kan nemen.

De muziek op het podium klinkt steeds harder. Skunk Ananise speelt zonder terughoudendheid. De twee gitaristen lijken elkaar te willen overtroeven in volume, ze zijn veel luidruchtiger dan op de plaat. De drumsolo's dreunen zelfs op deze afstand na in mijn oren, en de zang van Skin heeft meer en meer weg van schreeuwen. Ik kan geen ritme ontdekken in de geluidsbrij, ook omdat ik de nummers niet herken. Zijn het bewerkte versies? Is deze muziek afkomstig van albums die ik helemaal niet in huis heb? Toch doe ik mee. Eerst voorzichtig, geleidelijk lossier. Ik applaudisseer na ieder nummer, ik neurie zodra ik een melodie meen te herkennen, en wanneer de zangeres daarom vraagt steek ik mijn handen in de lucht. Zoals de rest van het publiek, minstens tien meter bij me vandaan, ook doet. Zoals ik denk dat het hoort.

Mijn vader verroert zich niet. Hij zit onwennig in het gras, met hangende ledematen en een serieuze blik. Zo nu en dan, als hij denkt dat ik niet kijk, frons hij, en bij de hevigste gitaaruit-halen gaan zijn mondhoeken kort omhoog, zoals wanneer hij zijn voet heeft gestoten. Zonder mij was hij allang vertrokken, zou hij zelfs nooit hebben overwogen hiernaar te luisteren. En alsof ik zijn stilte moet compenseren, reageer ik steeds enthousiaster op de muziek. Halverwege kom ik overeind en begin ik, staand in het grasveld, mee te zingen. 'Twisted'. 'Brazen'. 'Hedonism'. Dit zijn de nummers die ik ken, de hits die ik al talloze keren op televisie heb gezien. Ik zing zo hard als ik kan, al heb ik geen idee wat de woorden betekenen. Er komen slechts vage, half-Engelse klanken uit mijn keel. Wat doet het ertoe? Ik heb het idee dat ik opga in het moment, net als mijn vader achter het stuur tijdens de zomerse ritjes. Hier heb ik weken naartoe geleefd, het hele jaar misschien wel, en het optreden is alsnog veel meer dan ik ervan hoopte – het heeft iets magisch. Die vier mu-

zikanen die bepalen wat duizenden mensen zingen en wanneer ze hun handen opsteken, ik heb nog nooit zoiets meege maakt en wil dat het niet ophoudt, dat ik voor altijd met mijn vader op deze lege grasvlakte mag blijven, onbestaande woorden zingend alsof mijn toekomst ervan afhangt.

Dan is het voorbij. Geen toegift, geen uitgebreid slotakkoord. Skunk Anansie bedankt het publiek en verlaat zonder omkijken het podium. De mensenmassa applaudisseert uitbundig, maar waaiert meteen daarna allerlei kanten uit, naar andere concerten, naar artiesten die ik niet ken en niet hoeft te zien. Wanneer vrijwel iedereen vertrokken is, kom ik ook in beweging. Mijn lichaam is vermoeid geraakt, misschien van de hitte, misschien van mijn zeldzame opgetogenheid. Ik help mijn vader overeind, veeg zweet van mijn voorhoofd, stop mijn T-shirt terug in mijn broek.

‘Vond je het leuk?’ vraagt mijn vader.

Ik knik. ‘Jij?’

‘Ja. Ja hoor, prima.’

Ik loop bij het podium vandaan, naar de parkeerplaats.

‘Wil je niet nog blijven?’

‘Ik hoeft verder niemand te horen,’ zeg ik. ‘Dat was toch ook de afspraak? Omdat het zo’n groot festival is. We zouden niet lang blijven.’

‘Dat weet ik, maar wil je Skunk Anansie niet even zien?’

Ik draai me naar hem toe. Hij wijst naar zijn polsbandje en dan pas begrijp ik wat hij bedoelt. Mijn vermoeidheid verdwijnt in één klap en maakt plaats voor opwindning, nog heviger dan tijdens het concert. We lopen terug richting het podium. Maar in plaats van dat we het publieke gedeelte betreden, gaan we naar een backstage-ingang. Een kale beveiliging kijkt streng onze kant uit, maar laat ons wel door. We lopen over houten planken, langs

metalen hekken die bedekt zijn met plastic hoezen, een soort opengeknipte boodschappentassen. Algauw loop ik niet meer naast mijn vader, maar een paar meter voor hem. We gaan een bocht om, en nog een. Uiteindelijk belanden we op een binnenplaatsje, een vierkante ruimte afgeschermd door nog meer hekken. Bij de ingang staat een doorzichtige koelkast, van onder tot boven gevuld met blikjes bier. Vrijwel meteen dwaalt mijn blik af naar het midden van de binnenplaats. Daar staan ze. Alle groepsleden. Op hooguit een paar meter afstand, de vier bezwete lichamen die net nog zo fanatiek op en neer sprongen. De drummer drinkt een fles water leeg, Skin dept haar glimmende voorhoofd met een handdoek, de gitaristen zijn bezig met het inpakken van hun gitaren.

Zwijgend kijk ik toe. Mij zien ze niet. Ik hoef maar een paar stappen te zetten en ik kan ze aanraken. Maar zolang ik hier sta, merken ze me niet op, worden ze volledig in beslag genomen door wat ze doen.

‘Wil je erheen?’ vraagt mijn vader, die achter me blijft staan. Ik kan hem niet zien, alleen horen.

Ik haal mijn schouders op. Zelfs al zou ik naar ze toe lopen, wat kan ik dan doen? Tegen klasgenoten durf ik doorgaans al niets te zeggen. Dus blijf ik staan. En neem alles zo goed mogelijk in me op, alsof ik hier later een toets over zal krijgen waarbij ik elk detail moet kunnen reconstrueren. Hoe ze daar staan. Tevreden, zonder spoor van schaamte. Een viertal dat net duizenden mensen in beweging heeft gebracht. Dat op dit moment misschien al weet dat het zijn grootste hits al heeft behaald, dat ze dit niet de rest van hun leven kunnen doen, dat het hierna alleen maar minder wordt. Ik kijk toe hoe ze hun instrumenten opbergen. Op naar een volgend podium, een volgend festival, een volgend land. En ik blijf toekijken, tot ze vertrekken. Terwijl

ze het festivalterrein verlaten, stel ik me voor dat ze nog een laatste keer omkijken en mijn blik beantwoorden. En ik vraag me af wat ze dan zouden zien.

De kunst van het verleiden

1

Pas wanneer hij op Valentijnsdag 2013 overlijdt aan de gevolgen van diabetes, en ik als verdoofd achter mijn computer zit, blijkt wat voor chaos Tim Blair van zijn leven heeft gemaakt. Van een afstand bezien leidde hij een eentonig, vrij roemloos bestaan: hij maakte al muziek jaren voor ik werd geboren en deed dat nog steeds toen ik naar de middelbare school ging, zij het veel minder succesvol dan toen hij net begon. Blair nam echter geen genoegen met een rol in de marge, en sinds hij eind jaren tachtig zijn eerste nummers opnam, veranderde zijn leven geleidelijk in een samenraapsel van halve en hele leugens, verzonden identiteiten en verzwegen verledens. Op den duur zat er een horde opgelichte vrouwen achter hem aan. ‘He was charming, he was nice, and we couldn’t trust him,’ vatte een van hen, de uit Mississippi afkomstige Esther Pilgrim, het later samen. Nauwelijks iemand wist toen hoe Blairs bestaan eruitzag, wat hem bezighield of dat hij ziek was – ik ook niet, terwijl ik alles probeerde te volgen wat hij deed. Ik struinde websites af op zoek naar informatie, ik ging naar de Melkweg om hem te zien optreden, interviewde hem en probeerde nadien contact te houden, ook toen hij zich meer en meer afzonderde van het publieke domein en zijn imago zich volledig loszong van de realiteit.

Misschien was die afzondering juist de reden dat ik me in Tim

Blair bleef verdiepen. Dat ik hem in eerste instantie zo bewonderde. Hij behield altijd afstand, niemand kon werkelijk bij hem in de buurt komen.

Ik vraag me nog steeds af of Blair dat zelf als een verdienste of als een tekortkoming beschouwde.

Over zijn jeugdijaren heeft hij nooit veel losgelaten. Alleen de kale feiten zijn overgeleverd. Geboren op 3 januari 1967. Enig kind. Woonachtig in een bakstenen flat in The Bronx. Blair zou later graag beweren dat hij opgroeide in armoede en de straat op moest om zijn eten bij elkaar te scharrelen. Of dat waar is valt niet na te gaan. Het schijnt dat zijn vader tot op de dag van vandaag een keurige baan heeft bij een bibliotheek in New Jersey. Wat zijn moeder doet is onduidelijk. Volgens rapper Snoop Dogg, Blairs eeuwige rivaal, is ze een lesbienne – althans, dat rapt hij in 1992 in een nummer dat duidelijk beledigend is bedoeld. Blair komt nooit helemaal over Snoop Doggs opmerking heen, al doet hij er in interviews meestal lacherig over, zoals over vrijwel alle tegenslagen in zijn leven.

Op school wordt hij voortdurend de klas uit gestuurd. Docenten omschrijven hem als zelfingenomen en manipulatief. Volgens leeftijdgenoten is hij uitsluitend bezig met beroemd worden. Met het krijgen van zo veel mogelijk aandacht, niet alleen van jongens maar juist ook van meisjes, die hij voor zich wil winnen. Het veroveren is daarbij belangrijker dan het in stand houden. Er doen verhalen de ronde dat Blair meerdere huwelijken heeft gehad, sommige zelfs gelijktijdig, in diverse staten. Zelf zegt hij dat hij nooit getrouwd is geweest maar wel makkelijk verliefd wordt. In een van de laatste opnamen die er van hem zijn gemaakt wijst hij met zijn wijsvingers naar zichzelf en zegt: 'I love life. I love myself.'

Hij glimlacht er kort en weinig overtuigend bij, als een markt-koopman die iets aan de man probeert te brengen waarvan hij weet dat het niet deugt. Het is ook een uitspraak die helemaal niet bij Blairs werk past. Liefde? Genegenheid? Intimiteit? Die begrippen komen in zijn oeuvre niet voor. Het draait bij hem om boosheid, dat is zijn voornaamste eigenschap, zijn drijvende kracht.

Recensenten beweren vaak dat een album of roman de moeite waard is als de achterliggende pijn voelbaar is, het liefdesverdriet, de ontzetting, de rouw. Zeer zelden gaat het over werkelijke razernij. Blair daarentegen heeft van woede zijn levenswerk gemaakt.

Op zijn eerste single 'Fuck Compton' (1991) wordt dat al duidelijk. Vierentwintig is hij, niemand kent hem, hij noemt zichzelf Tim Dog en trekt fel van leer tegen de commerciële houding van veel van zijn collega's, tegen de overdreven aandacht voor hiphop van de Amerikaanse Westkust, tegen de wansmaak van het grote publiek, tegen de invloed die oude (en witte) labelmanagers hebben op de massamedia. Er zijn mensen die denken dat hij vooral namen noemt omdat hij weet dat hij daarmee aandacht trekt. Anderen prijzen Tim Dog om zijn eerlijkheid en zeggen dat hij met dit ene nummer de jarenlange hiphopvete tussen Oost- en West-Amerika ontketent. Welke bewering klopt, en in hoeverre de muziek een doel op zich is of vooral een roep om aandacht, valt bij hem nooit helemaal te achterhalen. Hoe het ook zij, het werkt: 'Fuck Compton' wordt een succes. Het is een weinig ingewikkeld, uiterst doeltreffend nummer. De productie bestaat uit niets meer dan een beukende drum, een stevige baslaag en af en toe een snerpend gitaar-toontje – en de tekst laat weinig ruimte voor interpretatie:

*Tim Dog, a black man's task
I'm so bad I'll whip Superman's ass
All you suckers that riff on the West Coast
I'll diss and spray your ass like a roach
You think you're cool with your curls and your shades
I'll roll thick and you'll be yelling out raid
A hard brother that lives in New York
Where suckers are hard and we don't have to talk*

Zo raast Tim Dog ruim vier minuten door, per zin wordt hij explicieter, alsof hij zichzelf in de studio aan het opjutten is. In het laatste couplet imiteert hij het gekreun van (de door hem gehekelde) zangeres Michel'le tijdens een (fictieve) sekspartij, en doet hij het geluid na dat zijn geweer maakt als hij de te gladde en marketinggerichte rappers onder vuur neemt – vooral de dan al bijzonder populaire Westkust-rapper Dr. Dre moet het ontgelden.

Waarom wordt dit nummer begin jaren negentig zo populair, vooral binnen Amerika, maar ook erbuiten? Waarom luister ik naar Tim Dogs albums vanaf het moment dat ik hem als twaalf-, dertienjarige leer kennen, iets na de eeuwwisseling, en waarom ben ik daar tot op heden niet mee opgehouden?

Hij is geen creatieve geest, geen groot tekstschrijver, geen onbegrepen poëet die in collegebanken ontleed hoeft te worden. Op papier blijft er vrijwel niets van zijn regels over. Toegegeven, het is het lot van veel songteksten, dat ze uitgeschreven minder bijzonder zijn dan als ze worden uitgesproken; bijna altijd gaat er een onmisbare laag verloren. Maar bij weinig muzikanten is die kloof zo groot als bij Tim Dog: met een onverwoestbare levenslust rapt hij zijn teksten, net of het allemaal essentiële statements zijn, maar wie zijn teksten naleest zal geen memorabele